

Господь; 16 ч. — Успѣние Пресвѣтѣя Богородици; 26 ч. — Осекновение глави Св. Иоанна.

Отъ стр. 247 до 277 сж помѣстени „подобията“ на всички гласове, които и до сега се считатъ като образци, по които се прилагатъ пѣснопѣнїята на българската православна църква. Покойниятъ Манасий попъ Тодоровъ, който създаде учебникъ за духовнитѣ семинарии, е вмѣкналъ всичкитѣ тѣзи подобни въ своята псалтикия безъ никакви промѣни, навѣрно, като ги е намѣрилъ за най-свършени и най-подходящи за изучаване и прилагане на църковното пѣние. И действително, тѣ сж ненадминати по своята музикална конструкция и по логичното си и ритмично съдържание. А отъ стр. 277 до края сж помѣстени „богородичнитѣ“ за празнични дни подъ заглавие: „Богородични нини“. Манасий попъ Тодоровъ сжщо така буквално ги е включилъ въ своя „кратъкъ възкресникъ“, приспособенъ за учебникъ въ духовнитѣ семинарии. Отъ стр. 281 до 313 намираме указания за реда на богослужението подъ заглавие: „Типикъ църковний“, извлѣчение отъ „цариградския църковенъ уставъ“ за празниците, на които той е нотираалъ стихиритѣ въ сборника си „Минейникъ“. Тѣзи указания, преди издаването на типика отъ Св. Синодъ на българската църква, сж имали голѣмо значение за църковнитѣ цѣвци и сж служили като ръководство по църковния редъ въ богослуженията. Въ края на този томъ има една страница, като допълнение, кждето намираме ценни мисли за музикалното изкуство и други нѣкои въпроси, които нѣматъ нищо общо съ църковното пѣние. Считамъ за нужно да предамъ тази страница изцѣло, за да види нашето поколѣние колко мѣдро сж разсждавали нашитѣ сънародници въ времена, когато сж били лишени отъ политическа свобода и образование въ съвременния смисълъ на думата:

„Музиката въ старо време се почиташе за най-верховно изкуство. Аристотелъ и Платонъ казватъ, че музиката привлича внимание, наслаждава сърдца, побуждава чувства, обръща мисли, разпалва желание ко учению“ (къмъ учението). Както и ние сме правили отъ старо време и до днесъ, въ църква съ сладкопѣние се събира народа на богослужение и си посрѣщаме училищнитѣ разноси“ ... „Нѣкои си учители не се грижатъ дотолкова за църковното боголѣпие, но после не знаемъ какъ ще се посрещне заплатата имъ“. По-нататкъ хаджи Ангелъ дава обяснение, защо нарича Цариградъ съ името Константинополь. Той казва, че не само европейцитѣ, но и българитѣ, и арменцитѣ, и дори турцитѣ го наричатъ Константинополь. Само че турцитѣ, за лесно говоримо, изхвърляли три слога: „кон“, „та“ и „но“, а сж взели само два слога: „Станполь“, затуй го казватъ „Стамполь“ или „Стамболъ“.